

[Arbejdsministeren.]

indlæg, der samtidig indeholdt et svar, tror jeg, til hr. Ingomar Petersen om direktivets tilblivelse. På det tidspunkt, hvor direktivet blev til, ved hr. Ingomar Petersen at jeg var beskæftiget med at bistå de små og mindre håndværksvirksomheder på anden måde. Jeg skal til hr. Hölge sige, vi er aldeles enige på ét punkt, nemlig at vi har en forskellig målsætning. Hr. Hölge sagde, at det var målsætningen, der var ham imod. Det er jeg godt klar over; det er det, at der alene forekommer ordet kollektiv, for hr. Hölge og hans parti er imod, at noget er udtryk for et fællesskab, for noget kollektivt.

Det er lidt svært for mig at tage bebrejdelserne fra hr. Hölge og fra andre med modstående synspunkter helt alvorligt, når den ene gruppe siger, at man kan bebrejde mig, at jeg har trykt dette direktivforslag af, og den anden gruppe siger, at det er dog fantastisk, at jeg ikke har kunnet holde mig til det. Endelig siger hr. Hölge, at dette er så vidtgående, at der sågar er virksomheder, der begynder at flytte til udlandet på grund af det. Jeg er nødt til at medgive både hr. Henning Philipsen og hr. Jørgen Jensen og hr. Kurt Hansen, at det vil også jeg betvivle. Men mindre kan jo også gøre det.

Hvis dette forslag, afklædt sin tilknytning til et samarbejde inden for fællesmarkedet, er et fornuftigt forslag, hvis dette er et forslag, der giver nogle bedre vilkår for lønmodtagere i dette land i dette øjeblik, så er det værd at stille sig positivt over for, og der beder jeg de tre partiers repræsentanter om at overveje sagen endnu en gang.

Jeg skal til hr. Henning Philipsen kun sige, at han ved som jeg, at omgørelser altid må vurderes konkret og ikke kan vurderes generelt.

Hr. Jørgen Jensen gjorde sig, synes jeg, ubehageligt store anstrengelser for at drøfte vanskeligheder ved dette lovforslag set i forhold til den almindelige overenskomstsituation. Jeg kan ikke se disse vanskeligheder. Jeg erkender blankt, at den almindelige overenskomstsituation er overordentlig vanskelig. Derfor agter jeg ikke at gøre den vanskeligere, og jeg mener, hr. Jørgen Jensen burde tilstræbe det samme. Jeg synes snarere, hr. Jørgen Jensen gjorde sig umage for her fra talerstolen at give arbejdsgivere argumenter i hænde, for at de kunne være lidt mindre gavmilde, end de ellers ville være. Jeg forstod ikke hr. Jørgen Jensens indlæg på dette område.

Han virkede i det øjeblik på mig helt klart som folketingsmand og meget lidt som faglig tillidsmand.

Endelig skal jeg sige til hr. Kurt Hansen, at jeg er taknemlig for, at han i sit sidste indlæg understregede – ikke en modstand, men en betænkelighed knyttet til bestemte punkter. Dem må vi drøfte i udvalgsarbejdet. Jeg kan bekræfte, at det er hensigten at gøre denne regel så omfattende som overhovedet muligt, men det er klart, der er konkrete undtagelser, og de er også markeret. Der er bl. a. den konkrete undtagelse, at en virksomhed er kommet under konkurs, for at tage et meget let tilgængeligt eksempel.

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen (SF):

Jeg konstaterede, at vi fik intet svar fra ministeren på, hvad der forstås ved omgørelse. Vel, det må vi så se at finde ud af på et senere tidspunkt.

Jeg vil godt spørge ministeren til gengæld: er der noget i det direktiv, som forhindrer, at ministeren stiller et ændringsforslag om, at 30 dages fristen kommer til at gælde for samtlige ansatte, altså at samtlige lønmodtagere, der er beskæftiget, simpelt hen har 30 dages opsigelse? Så ville der være mening i det. Er der noget, der forhindrer det? Det synes jeg var rimeligt at få at vide. Så har vi en rimelig mulighed for at vurdere ikke bare regeringens hensigt, men så sandelig også direktivets hensigt, og det sidste synes jeg ikke er det mindst vigtige.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jensen (DKP):

Først må jeg undskylde, at arbejdsministeren ikke forstår noget af det, jeg siger; det kan jo være mine evner, der ikke er store nok. Men jeg vil da godt sige, at hvis vi tager det forslag op, afklædt sin oprindelse, så er tidspunktet ikke velvalgt midt i en overenskomstforhandling, som man har grebet ind i. Jeg behøver ikke som folketingsmand fortælle arbejdsgiverne, at man har sagt til dem, at de skal holde sig inden for de 2 pct. Jeg behøver heller ikke at fortælle arbejdsgiverne, at man med dette forslag ændrer på deres forhold, for det har stået i aviserne, udtalt af Arbejdsgiverforeningens repræsentanter, at dette forslag også betyder en udgift for arbejdsgiverne. Jeg behøver ikke at fortælle dem det. Men ministerens be-